

Театър „Ателие 313“, София, режисьор Петър Пашов-младши, сценография Димитър Димитров и Петя Димитрова за опита за изграждане на по-нов театрален език и за адресиране на популярен текст към юношеска публика, за сплотеност на актьорския ансамбъл.

– „**Меко казано**“ от Валери Петров – ДКТ-Бургас, режисьор Леонард Капон, за изграждане на заразителни театрален разказ и актьорско присъствие.

– „**Хензел и Гретел**“ по мотиви на Братя Грим – Драматично куклен театър „Константин

Величков“, Пазарджик, за съвременен прочит на класическа приказка, в лицето на режисьора Владислава Джамбазова, сценографите Ива Гикова и Ивайло Николов и на актьорите дебютанти Ралица Стоянова и Константин Костадинов.

– „**Самодивска приказка**“, идея и режисура Надя Асенова – ДТ-Търговище, за стилизация и хумор в претворяването на български фолклорни мотиви, за добра екипна актьорска работа.

– „**Малката Баба Яга**“ от Емилия Маленова – ДКТ-Търговище, за находчиви визу-

„Хензел и Гретел“
„Hansel and Gretel“

ални решения на режисьора Моника Угренова и сценографа Наталия Гочева, а също така на актьорите Милен Алексиев, Борислав Терзийски и Димитър Караиванов за ансамбловото им изпълнение.

IV национален конкурс „Драматургия за деца 2016“

International Talent Club, Canada и Фондация „Международен клуб на таланта АРТТОС“, България, обявяват резултатите от IV издание на Национален конкурс „Драматургия за деца“ (2016).

Всяко издание на конкурса предлага по нещо различно от общоприетата практика. И тази година не се размина без такива „прецеденти“. Три заглавия събраха еднакъв брой точки. Те не само влизат в номинациите, но се класират и за отличия:

– **Хана от петото измерение**, от Мария Павлова;

– **Фън, Магу и тварите Уду**, от Петя Миладинова;

– **Къща за вятър**, от Емилия Цанкова и Владимир Антонов.

Правилникът на Конкурса не предвижда предоставяне на анализи за качествата на текстовете. Истински оценки се дават и разбор се прави по време на работния процес с режисьора и останалия творчески състав. Но ИТС ще се постарее да направи достойно до широката общественост чрез интернет пространството основните изводи и посоката, в която се развива конкурса. Това би било полезно за настоящи и бъдещи участници дра-

матурзи. Важното е, че поставената цел още при създаването на този национален по съдържание, но международен по организация конкурс, се постига всяка година. Дава се шанс на автори, вече утвърдени или сега започващи, да демонстрират умения в създаване на драматургия за деца, по този начин да заявят таланта си.

Националният конкурс „Драматургия за деца“ се превърна в сериозен стимул за създаване на нови текстове. Бордът на International Talent Club, Canada, и неговото българско представителство Фондация „МКТ АРТТОС“, както и нашите партньори: Сдружение „Международен фестивал на спектакли за деца „Вълшебната завеса“ и Драматичен театър, Търговище, благодарят на всички автори, участвали в конкурса и най-искрено им желаят успех в изпълнението на нелеката мисия, която носят в сърцата си. И нека никога не забравят, че възпитанието на детската публика зависи и от техния талант и миоглед, искра и основополагащ елемент за бъдещето на театъра като изкуство.

Димитър Димитров – президент на International Talent Club, Canada
Тодор Мадолев, Президент на Фондация МКТ АРТТОС, България

Изкуството – по-добрата реалност

Аве Иванова, селекционер на фестивала

Какво искаме за децата си? Да са здрави. И после? Да са богати – да имат, да са успешни – да се докажат, да създадат семейство – да ни продължат...?

Каквото и да искаме, всъщност искаме те да са щастливи. Всеки техен избор, колкото и да не съвпада с онзи, който ние бихме направили, ще приемем – стига да усетим, че той ги прави щастливи.

Хората, за които изкуството е terra incognita, не са истински щастливи. Защото са принудени

да живеят в една-единствена „земя“ – тази на действителността. Там господари са битът и вещите, властта и парите, които хитро ни управляват чрез верните си слуги: суетата, алчността, надпреварата и егото. Действителността е онзи мощен ураган, който ни всмуква, завърта ни в бесния си вихър, за да ни изплюе накрая – невидими ситни пращинки, изпратени от няколко близки и звън на камбани.

Благословени са онези деца, чиито родители,

учители и водители са им открили някоя от портите на магичния замък „Изкуство“. Веднъж попаднали в изумителните му зали, те срещат властелини с други имена: Красота, Въображение, Смисъл, Честност, Доброта. В тези зали разговорите са за съществените неща, изображенията следват движенията на душата, звуците тъкат възбени пътечки към Небето. Там коронясан е единствено Духът, а изкуствата са неговите предани жрици.

Най-големият подарък, който можем да на-

правим на своите деца, е да ги заведем в този замък, да ги разходим из залите му, да усетим къде се застояват и къде застиват омагьосани. Когато открият по-добрия си „дом“, можем да сме спокойни. Те вече никога няма да са сами и самотни: и в най-жестоките житейски превратности, те ще имат онзи свой ъгъл, от който „небето е цялото в елмази“.

Текста препечатваме от „Култура“, бр. 16, 28.4.2016

Не само поредно издание

Никола Вангов

Както е на всички наши куклени фестивали, и на това издание на „Вълшебната завеса“ имаше и по-добри, и по-слаби постановки. На вторите си повтарях като заклинание, че въпреки всичко трябва да се поощрява изкуството за деца, че предлаганото качество е адекватно на вниманието, което държавата отделя на децата и т.н. Не че помага, главата пак те боли и досада изпълва въздуха в салона, но все пак те кара да не загубиш реперите си, да не изпаднеш в безверие, изгубил надеждата да видиш „небето – цялото в елмази“...

За небето не знам, но виждах звездните очи на децата – онемяло и вцепенено вгледани в сцената, в случващото се с персонажите – познати или непознати, любими или такива, в които сега, може би, ще се влюбят. За тези деца, на които трябва да оставим един поне малко по-добър свят, днес може би наистина е в сила мотото на селекцията на Аве Иванова „Изкуството – по-добрата реалност“.

Няма да се спирам на самите спектакли. Някои от българските са коментирани, дори на страниците на „КуклАрт“.

Други са гледани и коментирани на други фестивали. Те бяха нови за детската публика и това е най-важното!

Само ще отбележа, че отново по-интересните спектакли са тези на куклените театри. Очевидно и тази година селеционерът на практика няма богат избор на драматични спектакли за деца. Това е много тревожно. Преди много години всеки драматичен театър беше задължен да има поне едно детско или юношеско заглавие в годишния си репертоар. Сега разбира се всички театри са свободни в избора си какво да поставят, но свободата не освобождава държавните и общинските театри от отговорност за пълноценното израстване на децата, за „заразяването“ им с духовност. Поне от загриженост за бъдещата си публика...

Чуждестранните участници във фестивала се представиха посредствено. Допускам, че причините са финансови. Така може да се обясни, защо не могат да бъдат поканени по-стойностни драматични или куклени спектакли. И все пак има един минимум, една достатъчно четлива граница, под която

не бива да се отива. Това може да ерозира самата идея на този иначе така потребен с адреса си фестивал.

Надежда, че нещата може да се оправят, дава едно на пръв поглед скромно събитие. Стана ясно, че след толкова години отсъствие от мрежата на ASSITEJ (Международна организация на театрите за деца и юноши), чрез Драматичния театър в Търговище, който е утвърден за член на ASSITEJ, България отново става част от тази обширна мрежа. На фестивала присъства като уважаван гост Диана Кржанич Тепавац – президент на ASSITEJ-Сърбия и член на Изпълнителния комитет на ASSITEJ International. Тя запалено изнесе интересна и богато онагледена лекция на тема „ASSITEJ – контакти и мрежа на общуване“.

Чрез мрежата на ASSITEJ се надявам в следващите издания на фестивала да видим по-ярки образци на театър, адресиран към деца и юноши. Да можем да разберем къде сме, накъде вървим, докъде можем да стигнем и какво има зад високия хоризонт, който би трябвало винаги да преследваме. ■

In memoriam

Цветан Цветков-Моловски (1.10.1935 – 27.11.2016)

Театрален режисьор и педагог той беше дългогодишен преподавател в НАТФИЗ „Кръстьо Сарафов“ (1967-1989), директор на ДКТ-Силистра (1985-1989), където основава кукления фестивал за най-малките „Ян Бибиян“. Режисьор е на редица паметни постановки, влезли в златния фонд на Българското национално радио и Българската национална телевизия.

Поклон пред паметта му.

КуклАрт